

VÉSSEY MIKLÓS

Apaszag

Sportautó vagyok, tiszta erőből nekihajtok Apának, és ő jó magasra feldob, mint egy ugratópálya.

Birkózó vagyok, a világ legerősebb embere, Apa pedig egy üvöltő oroszlán, átkarolom, ledöntöm, a fejére ülök, és azt üvöltöm, hogy győztem.

Úrhajós vagyok, Apa a nyakába vesz, és felemel a világűrbe, ha nagyot ugrik velem, az ujjam végével elérem a Holdat.

Repülő vagyok és nem zuhanok le, pedig Apa csak a hasamnál tart, a többi részem lebeg a semmiben.

Most trambulín legyél, mondom Apának, dobálj jó magasra, és kapj el. De ő lihegni kezd, mint Zsömi, a kutyánk, amikor melege van. Cukott szemmel a kanapéra fekszik, és a szívére teszi a kezét.

Dögönyözöm, hogy álljon fel, de ő csak annyit mond, hogy most Anyával játszunk egy darabig.

És Anya dobálni kezd, de messze nem olyan magasra. Mondom neki, hogy inkább birkózzunk.

És Anya ügyesen birkózik, még üvölt is, mint egy oroszlán, csak az a baj, hogy amikor a hónaljába fúrom a fejem, érzem, hogy neki ninesen apaszaga.

Az apaszag szúrós, felbőszíti a harcost, erőt ad neki. Az anyaszag még olyan, hogy abból mindig ölelés és puszilkodás lesz.

És én szeretem, ha Anya megölel, de érzem, hogy közben üvölt bennem a harcos, aki győzni akar.

Úgyhogy odarohanok apához, és csapkodni kezdem. Anya szól, hogy hagyjam Apát, neki most tünetei vannak. Én nem tudom, mik azok a tünetek, csak azt érzem, hogy tombolni akarok, mint az a vihar, amit együtt néztünk az ablakból Apával.

A vihar kitör belőlem. Szétdobálja a fakockákat, kettérepeszt egy műanyag dobozt. Anya rám szól, Apa csak annyit mond halgan, hogy értelek, harcosom, nemsokára játszani fogok veled. Most pihennem kell egy kicsit.

De aztán napokig fel sem áll a kanapéról, csak beszélgetni lehet vele. Mondjuk elég jókat mesél. Fejből, csak úgy, bármiről, amit kitalálok.

Aztán az egyik reggel nem én ébresztem őt, ahogyan szoktam, hanem ő ébreszt engem.

Gyere, elviszlek biciklizni, mondja.

Biciklizni nagyon szeretek. Száguldok, mint a szélvész, megelőzöm az összes bokrot, fát, kerítést, bácsit és nénit. Közben Apa mögöttem fut, és fogja a biciklihez erősített botot, hogy el ne dőljek. Azt mondja, hogy ha elég gyorsan megyek, nem is kell majd fognia, rá már nem lesz szükség.

Dehogynem lesz szükség rád, Apa, válaszolom, neked is meg kell tanulnod biciklizni. Cserélünk, és akkor majd én fogom a botot. Apa erre csak nevet. Belehúzok, gyorsabban megyek, mint valaha, de hallom, hogy végig ott van mögöttem.

Igazából én annak örülnék a legjobban, ha soha nem engedné el azt a botot.